

Chung. Bọn tớ vừa. —J.

Nếu bạn nhặt được, hãy trả lại khi đã gấp.

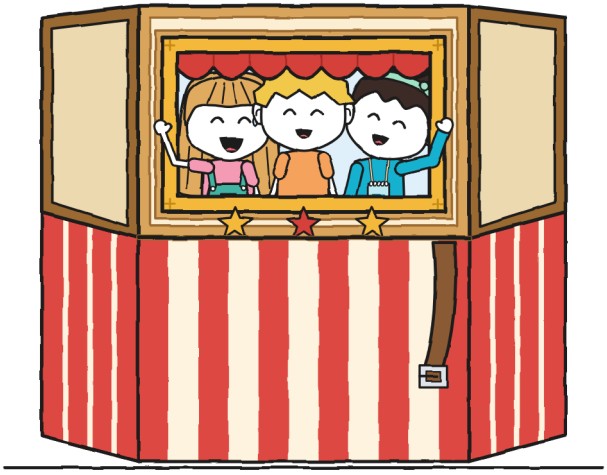


Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: rồng thật không có và các gói hàng không tự bay trở về. Với một cuộc khiêng chuyển thật, hãy xem trang cuối. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6

Một chỗ cho ba

LinguAula



(cuốn sổ của Guni)

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6

Một chỗ cho ba

Tập thứ sáu của bộ truyện. Các tập trước: “Gói hàng này cắn”, “Không mở trước tiếng sấm”, “Làm ơn trả lại”, “Ở đây thì không, Mẩu!” và “Một chiếc bánh cho hai”.

Lời và tranh: LinguAula

Bản tiếng Việt: LinguAula

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

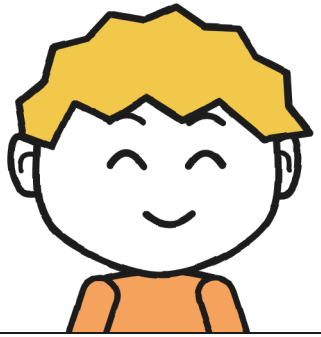
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Phông chữ: Andika, Patrick Hand, Pangolin và IBM Plex Mono (giấy phép SIL OFL).

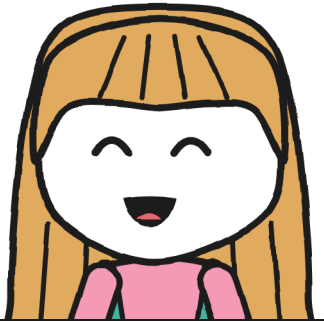
Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Ba người khiêng. Tớ chọn tay cầm. —J.

AI LÀ AI



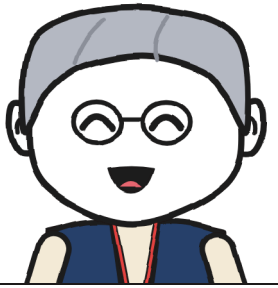
Guni. Đo bằng xăng-ti-mét. Tuần này cậu ấy còn đếm thêm một thứ khác.



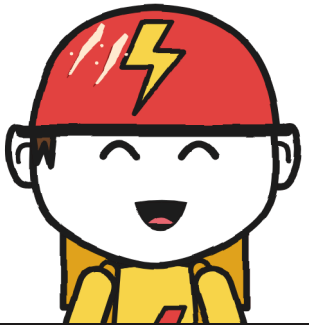
Julita. Biết đường. Giải thích đường thì lại là chuyện khác.



Noa. Là bạn của Julita từ trước. Đo bằng bước chân: lúc nào cũng mang theo bên mình.



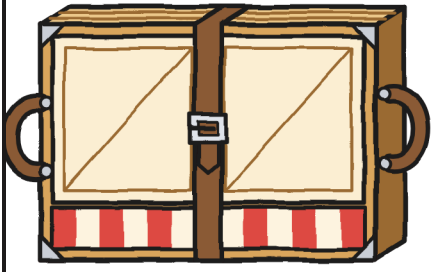
Irene. Phụ trách xưởng kịch. Không nói đi lối nào: chỉ nói "dừng".



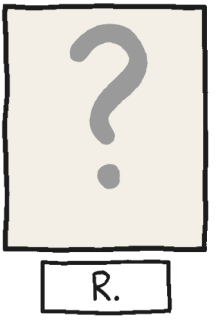
Tonio. Của CHỚP và của cửa hàng. Bấm giờ mà không bình luận. Gần như vậy.



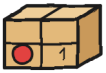
Mara. Cho mượn gói hàng. Nhưng không chịu buông cái hộp.



Số 6. Một sân khấu vừa trong một cái hộp. Nếu không ai giữ dây đai, nó tự mở ra ở bất cứ đâu nó thích.



R. Người gửi. Lần này để lại một dòng trong bảng kiểm kê.



CHƯƠNG 1

Vì sao cần đủ ba người?

Cuốn sổ 5 kết thúc bằng hai cây kim trên một mặt số, và tớ đóng nó lại như thế, không bảo cây nào phải nhường chỗ. Một cuốn sổ đã xong thì cứ để nguyên như lúc bỏ xuống. Đó là điều hay của chúng: không ai còn cãi được nữa.

Cuốn 6 màu cam. Cam quýt, loại bóc một lần là xong nếu bạn không vội, và cũng có con dấu của cửa hàng ở một góc. Cô Mara để nó trên quầy, cạnh cuốn màu hồng, rồi vào gian sau xếp mấy cái hộp vốn đã xếp rồi. Cô Mara không đưa sổ cho ai: cô để nó ở chỗ bạn sẽ nhìn thấy.

Cho trang đầu tớ có một thói quen. Cuốn 2 tớ viết CHÍNH THỨC; cuốn 3, BÍ MẬT; cuốn 4, CUỐI CÙNG; cuốn 5, YÊN TĨNH. Bốn chữ có ổ khóa, và cả bốn Julita đều đọc trước mọi người, kể cả tớ. Lần này tớ tìm một chữ đã tính sẵn chuyện đó.

Phía trên tớ viết SỔ GIAO HÀNG 6 · của Guni, đúng như người ta vẫn viết. Bên dưới, chỉ một chữ:

CHUNG.

Và tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Tớ không biết phòng khi cần cái gì. Tớ biết ngay sau đó: nửa trang ấy không trống nổi một phút.

Julita đứng bên kia quầy. Bạn ấy không xin cuốn sổ; bạn ấy kéo nó về bằng một ngón tay, mở nắp cây bút dạ xanh lá và viết vào nửa trang kia bằng chữ to đến mức chạm lề, nghĩ một lát rồi viết tiếp ra cả lề. Sau đó bạn ấy đậy nắp bút với vẻ mặt "không phải tớ", một vẻ mặt mà trong cửa hàng đó giờ là của chung.

Tớ đã dùng chung trang đầu bằng chữ của tớ. —J.

Tớ đo phần nó chiếm: cả nửa dưới, trọn vẹn. Chữ của tớ, cùng với tất cả khoảng trống tớ để quanh nó, chiếm nửa trên. Hai nửa. Tớ thấy đó là một cách chia rất hợp lý.



Như mọi khi, dành cho ai đến với cuốn sổ này mà chưa đi qua những cuốn kia. Cửa hàng tên là Giao Hàng Bất Khả Thi và là của cô Mara, một phù thủy, đội mũ tím và có một con dấu, mỗi lần đóng xuống lại bắn ra những tia lửa có mùi nến vừa tắt. Trên kệ bên trái cô giữ hàng trả lại: những gói hàng chưa ai giao được, tất cả đều do R. gửi. Nếu người nhận một gói mà không ký lên nhãn bằng mực không xóa được, đến bình minh gói hàng sẽ bay về cái giá của nó. Ban đầu có hai mươi gói. Julita và tớ đã giao năm: một quả trứng rồng, mấy hạt giống biết đi, một cái chuông nhỏ, một bộ dụng cụ đến nơi và một cái giá cho tiệm bánh của cô Elia. Trên tường, bằng nét chữ xanh lá, có ghi CÒN 15. Tonio,

người của CHỚP, có chỗ của cậu ta trong một cái thùng úp ngược, cạnh mấy cái ghế đẩu. Tạm thời.

Thứ Hai, hôm sau tờ giấy của cô Elia, tớ tan học và đi thẳng đến cửa hàng. Julita đợi tớ ở quầy với một phong bì trên tay. Nó không xanh lá cũng không xanh dương, hai màu phong bì tớ đã quen. Nó màu ngọc lam, và còn dán kín. Bạn ấy cầm nó bằng hai ngón tay, ở một góc, như thể nó nóng.

—Bưu tá mang đến. Ghi là "Gửi cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi". Tớ chưa mở nãy giờ.

—Nãy giờ là bao lâu?

—Hai mươi tám phút —Tonio nói từ cái thùng của mình, nhìn đồng hồ—. Kỷ lục khu phố.

Cậu ta đội mũ bảo hiểm ngay trong cửa hàng, với hai vạch móng vuốt, còn đồng hồ đeo bên ngoài tay áo để khỏi mất thì giờ xắn lên.

Tớ biết Julita. Một phong bì dán kín trong tay bạn ấy chỉ tồn tại đúng thời gian bạn ấy tìm ra nắp dán. Hai mươi tám phút không phải là kiên nhẫn. Đó là chuyện khác, và tớ không biết là chuyện gì.

Nó không phải của tớ. Phong bì không phải của tớ thì nặng gấp ba. —J.

Cô Mara mở nó bằng một móng tay, không làm rách giấy hơn mức cần thiết. Lá thư chữ rõ ràng, chữ người lớn, thứ chữ không bị cong đi ở cuối dòng:

“Tôi là Irene, người phụ trách xưởng kịch của trung tâm khu phố. Khi cập nhật bảng kiểm kê, tôi tìm thấy một dòng: ‘Sân khấu nhỏ gấp được: chưa nhận.’ Quý cửa hàng có nó không ạ? Thứ Bảy 31 là hội thi của khu phố. Nếu sân khấu nhỏ đến sân của chúng tôi khi đã gấp, do một đội ba người khiêng, tôi sẽ ký ngay tại đó. Trong đội của Noa có chỗ cho ba người và hiện giờ chỉ có mình bạn ấy.”

Bên dưới, bằng một nét chữ khác, nhỏ và thẳng, màu ngọc lam:

“Julita: là tớ đây! Giờ tớ học kịch. Dẫn theo ai đó biết về gói hàng nhé. —Noa”.

Julita đọc tên ký và khóe miệng bạn ấy nhếch lên một bên, chỉ một bên, như khi nhớ ra điều gì mà bạn ấy không định kể. Bạn ấy nói “Noa” khe khẽ, như người ta nói tên một con phố đã đi qua cả nghìn lần.

“Ai đó biết về gói hàng”. Đó là tớ. Chữ “gói hàng” tớ thích. Chữ “ai đó” thì ít hơn.



Năm giờ, cả hai bạn đến.

Cô Irene mang một cái cặp hồ sơ, một cái áo gile xanh navy đầy túi và một cái còi đeo cổ. Cô có mái tóc ngắn màu xám và cặp kính tròn, và cô đưa mắt nhìn khắp cửa hàng, từng ngăn kệ một, như người làm kiểm kê mà không ai nhờ. Noa đeo một cuốn sổ nhỏ bằng sợi dây và cài một cây bút chì màu ngọc lam sau tai.

Tóc búi cao thành một búi xoăn, buộc bằng chiếc khăn xanh bạc hà; áo len màu ngọc lam, giống phong bì. Mọi thứ ở bạn ấy như được đặt đúng chỗ để khỏi phải tìm.

Julita ra khỏi quầy mà không mở cửa nhỏ, chui qua bên dưới, và hai bạn ôm nhau. Ôm lâu đến mức tớ kịp đo: mười một giây. Tớ đứng sang một bên, với cuốn sổ. Một cuốn sổ cũng dùng được vào việc đó: để có thứ gì trên tay.

—Đây là Guni —Julita nói—. Cậu ấy biết về gói hàng.

—Chào Guni biết về gói hàng —Noa nói. Và bạn ấy ghi tên tớ vào sổ.

Bạn ấy ghi đủ cả, với cái họ vừa đặt cho tớ. Từ chỗ đứng tớ thấy mình là dòng thứ hai của trang. Dòng đầu ghi "Julita", và có một vạch gạch dưới, như những việc đã xong.



Cô Mara trèo lên cái ghế đẩu xanh và lấy từ kệ xuống số 6. Một cái hộp giống như mọi cái, không to hơn cũng không nhỏ hơn. Nhãn có năm dòng đánh máy: SỐ 6. XƯỞNG Ở SÂN. VÀO BẰNG HAI CÁI CỬA. GIAO KHI ĐÃ GẤP. Và bên dưới, như mọi khi, NGƯỜI GỬI: R. Xung quanh là chín con dấu TRẢ LẠI.

—Chín con dấu —Julita nói.

—"Hai cái cửa" —Noa đọc—. Hai cái cửa nào?

Cô Irene không biết. Cô Mara cũng không. Tớ ghi lại kèm một dấu chấm hỏi, điều tớ vẫn làm khi không biết gì đó và muốn ghi nhận rằng mình đã nhận ra.

—Cô đã mang nó chín lần —cô Mara nói—. Thứ Hai thì lớp may vá mở nó ra. Thứ Tư là hợp xướng. Thứ Sáu là cờ vua. "Xưởng ư? Ở đây không phải." Chẳng ai ký cho một cái xưởng.

Tớ vẽ trong lúc cô nói, thành ba khung: cô Mara, cái hộp dưới nách, đứng trước cùng một cánh cửa, và trên cửa, lần lượt, một cây kim có chỉ, một nốt nhạc và một con mã cờ vua, không nói gì vì chơi cờ thì phải im lặng. Bên dưới, cái hộp vào cửa sổ cửa hàng lúc bình minh. Chín lần.

—Xưởng kịch tập ở sân —cô Irene nói—. Mà ở sân thì không có chuông cửa.

Cô mở cặp, cho cô Mara xem một tờ giấy có con dấu của trung tâm. Cô Mara đọc với cái mũi rất gần tờ giấy, cách cô đọc những gì cô định xem là nghiêm túc.

—Giờ nó đã có trong sổ đăng ký: "Xưởng kịch. Phụ trách: Irene". Với một cái xưởng thì đã có người ký.

—Giờ đã có người ký rồi, sao cô Mara không mang nó đi trong hộp của cô, như cái giá của cô Elia? —Julita hỏi.

—Trong hộp của cô, cô đã mang nó chín lần rồi —cô Mara nói—. Bây giờ điều kiện do người nhận đặt ra.

—Một sân khấu nhỏ gấp được là để mang ra các quảng trường —cô Irene nói—. Tôi phải thấy bọn trẻ của tôi khiêng nổi nó ngoài phố. Nếu không khiêng nổi thì nó không dùng được cho tôi. Mà cái gì không dùng được cho tôi thì tôi không ký.

—Câu đó tôi nghe rồi, ở một tiệm bánh —cô Mara nói.

Tớ có một câu hỏi từ khi đọc lá thư, và tớ hỏi trước khi nó cũ đi.

—Vậy vì sao cần đủ ba người?

Tớ hỏi thật lòng. Một bó hàng có hai tay cầm; hai người, mỗi người một tay. Tớ đã đếm bằng ngón tay và ra hai.

Không ai cười. Cô Irene nhìn tớ qua gọng kính, như nhìn một mảnh ghép khớp hơn vẻ ngoài của nó.

—Câu hỏi hay. Thứ Ba, ở sân, các em sẽ tự trả lời cho cô.

Cô Mara mở sổ và ghi điều kiện của mình. Điều kiện của cô Mara luôn vừa một bàn tay; tớ đếm bằng tay mình và còn dư ngón cái:

- Số 6: mượn để tập dượt.
- Đi cùng Irene hoặc tôi.
- Trả về khi đã gấp.
- Ngủ ở đây.

Nhãn ở lại trong hộp, và hộp ở lại với cô Mara.

Nếu nó ngủ trên ngăn kệ, bình minh nó không còn đường về. Nó vẫn ở mức chín con dấu. Tớ hỏi rồi. —J.



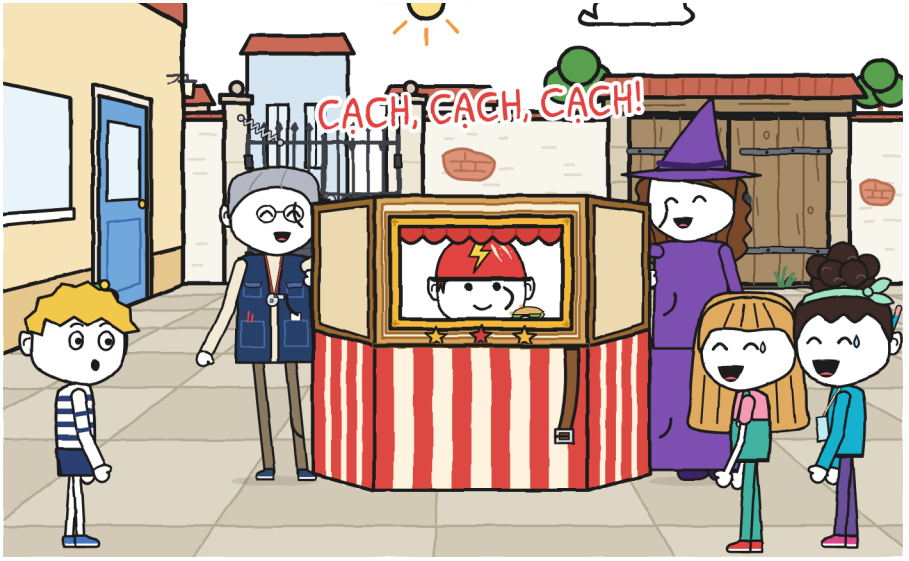
Thứ Ba bọn tớ đến sân của trung tâm khu phố. Từ vỉa hè đi vào qua một cái cổng sắt có nhiều lớp sơn, tự đóng lại: bạn buông ra là nó quay về, chậm rãi, cho đến khi kêu một tiếng tách, như con chó tự ngồi xuống mà không ai bảo.

Cô Mara đặt hộp xuống đất và mở nắp. Khi ra khỏi hộp, sân khấu nhỏ lớn lên, như cái giá của cô Elia. Tớ không còn sợ nữa: tớ lấy thước dây ra.

Khi đóng, nó là một bó phẳng gồm các tấm gỗ và vải, mỗi bên một tay cầm và một sợi dây đai luồn qua cái khóa ba lỗ. Một mét nhân bảy mươi xăng-ti-mét, và bề dày, một gang tay. Cái cổng, khi mở một cánh, chín mươi xăng-ti-mét. Dựng nghiêng thì lọt qua cổng. Đó là phần dễ.

Trước hết cô Irene muốn xem nó còn nguyên không. Cô tháo dây đai và xoay bó hàng. Các tấm tự mở ra, do sức nặng của chính chúng, tấm này nối tấm kia: cạch, cạch, cạch. Một sân khấu có ba bức tường, một tấm màn ngắn và một ô cửa sổ có khung ở tấm phía sau.

Qua ô cửa sổ thấy Tonio đang đi ngang vỉa hè với một cái bánh mì kẹp. Miệng cậu ta đầy ắp. Không chào được. Cậu ta đứng im một lúc, được đóng khung, đội mũ bảo hiểm, một bên má phồng hơn bên kia, như chân dung một nhân vật quan trọng được vẽ vào giờ ăn.



—Còn nguyên —cô Irene nói—. Quy định của xưởng: tay đặt ở tay cầm. Ở bản lề thì không bao giờ. Và ở chỗ rẽ thì phải có người giữ dây đai.

Tớ ghi lại y nguyên.

Cô Irene và cô Mara gấp nó lại và cài dây đai.

—Bọn em thử —Julita nói. Noa đã đứng ở tay cầm bên kia.

Hai bạn không nhìn nhau để quyết định. Thậm chí không nói với nhau: mỗi bạn đi về phía bên của mình như đi về cái ghế quen.

Hai bạn đếm đến ba rồi nhấc lên. Nhấc được. Hai bạn đi một vòng quanh sân, chậm rãi, khuỷu tay hơi mở, và sân khấu nhỏ đi giữa hai bạn không đung đưa, như một cái khay được bưng khéo. Hai bạn đến cổng. Cổng đang đóng.

Julita nhìn nó. Noa nhìn nó. Hai bạn có bốn bàn tay và cả bốn đều bận.

Tớ đứng cách hai mét, với hai tay của mình rảnh và một cuốn sổ.

Cô Irene, ở phía sau, ôm cái cặp vào ngực, không nói gì. Không "giúp các em ấy đi" cũng không "con đi".

Tớ chống cái cổng bằng lưng. Hai bạn đi qua. Cô Irene ghi gì đó vào cặp.



Chiều đó tớ chế ra cái máy của cuốn sổ này. Đó là chiếc thứ năm trong sự nghiệp của tớ, sau rung kế, đỏ kế, đây kế và ỒN KẾ, và là chiếc đầu tiên không đo một người, mà đo nhiều người cùng

lúc. Tớ gọi nó là BẢNG ĐO BA NGƯỜI, "ai làm gì ở mỗi đoạn". Mỗi đoạn một hàng và ba ô, mỗi ô có một hình nhỏ:

- KHIÊNG: hai tay ở hai tay cầm.
- CHỈ ĐƯỜNG: nói đi đường nào và khi nào.
- MỞ LỐI: cửa, vỉa hè, người.

Ở hàng đầu, "sân, lần đầu", tớ ghi "Julita và Noa", "Julita và Noa" và một ô trống. Ở hàng hai, "sân, lần hai", cũng thế, nhưng ở ô thứ ba tớ ghi "Guni".

Hai cái tên lặp lại và một ô trống: không qua được. Có ô đầy thì qua. Tớ đã có câu trả lời cho cô Irene, và nó là của tớ.

Và tớ ghi thêm một điều khác, nhỏ hơn: "Một cái cổng thì một hòn đá cũng giữ được".

Tớ viết bằng cây bút chì, gần như không ấn.



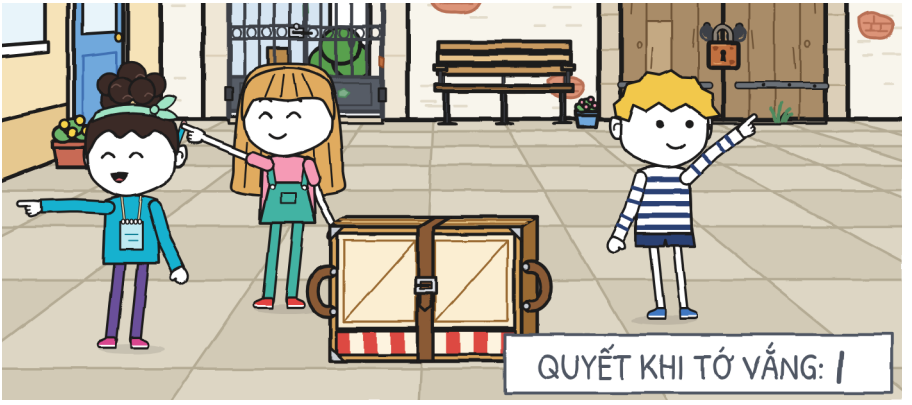
Còn phải hiểu cái nhãn.

—Hai cửa là hai cánh của cái cổng sắt —Julita nói.

—Phải mở cả hai —Noa nói.

—Trước hết mình có thể đo bức tường rào ở bên ngoài —tớ nói.

Cả ba cùng chỉ một lúc. Julita chỉ cái cổng. Noa chỉ phòng của xưởng. Tớ chỉ ra phố.



—Để sau —cả hai nói.

Hai bạn nói cùng lúc và cùng một giọng, như đã tập. Chắc là đã tập. Suốt nhiều năm.

Tớ đi một mình. Tớ ra qua cái cổng, nó đóng lại sau lưng tớ với tiếng tách, rồi đi vòng quanh bức tường rào, đo bằng thước dây, từng đoạn một, ghi từng con số vào cuốn sổ tì lên đầu gối. Bức tường dài và giáp một con ngõ có mùi nước đọng. Và ở đó, ở khúc quanh, tớ tìm thấy một thứ.

Tớ quay lại vội, với thứ đó trong đầu và cuộn thước vẫn chưa quấn, kéo theo một mét màu vàng trên vỉa hè. Khi tớ vào, Julita và Noa đang cười một chuyện xảy ra từ trước khi tớ đến khu phố. Hai bạn cười bằng vai, không thành tiếng, và Noa chạm vào tay Julita để bạn ấy ngừng, và Julita không ngừng.

Tớ mở miệng.

—Quyết định xong rồi, Guni —Julita nói—. Là hai cánh cổng.

Ở góc dưới trang, nhỏ và bằng bút chì, tớ viết: ĐÃ QUYẾT ĐỊNH KHÔNG CÓ TỚ. Và bên cạnh, một vạch nhỏ. Tớ viết trong khi miệng vẫn còn mở.

Tớ ngậm miệng lại. Và đóng sổ lại.

Hai ngày sau tớ mới thấy vạch đó. Của tớ. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Cuốn sách này có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và có hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L kể câu chuyện từng trang một, với cùng những bức tranh và ngày càng nhiều sắc thái hơn. Cỡ XL là tiểu thuyết: vẫn câu chuyện ấy, nhưng có chỗ cho mọi điều Guni nghĩ mà không nói ra.

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Mỗi người một cỡ. Cùng một sân khấu nhỏ. — J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com (kèm các bài tập của cỡ L)